

מבשר טוב

ס"ג פרשת תזריע מצורע תשע"ח

עיה"ק ירושלים תובב"א

בריש פרשת תזריע נאמר [ויקרא יב ב] "אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים". ויש לתמוה בפסוק זה בכמה עניינים, ראשית מה זה שכתבה התורה "וילדה זכר", ולא כתבה "וילדה בן". שנית מהו הסמכת התורה לפרשת הלידה את ענין ההזרעה "אשה כי תזריע", והיה צריך לומר "אשה כי תלד" שהרי בטומאת וקרבנות הלידה עסוקים אנו, ומה שייכות בכאן לענין ההזרעה.

ועוד יש לתמוה בעיקר הפרשה של טומאת היולדת, דלכאורה הדבר קשה, דהלא מפתח של יולדת נמצא ביד הקב"ה כדאיתא בגמרא תענית [ב.], והיאך ייתכן שלידה זו שבאה על ידו של השי"ת שהוא יסוד ומקור הטהרה, תגרום לטומאת האישה, הלא פלא הוא שמפתח שנמצא ביד הטהרה יגרום לטומאה.

וילדה זכר – אף שאינו בר קיימא

והנראה לבאר בזה על דרך הדרוש, שכוונת הכתוב כאן הוא לכנסת ישראל הנקראת "אשה", [וכן פירש באור החיים הקדוש על אתר] ומדבר הכתוב על אותם 'הזרעות' ופעולות שעושה איש ישראל לטובה ומתכוון לעשות רצון שמים, ועל זה אמרה התורה פרשה זו של 'אשה כי תזריע וילדה זכר'.

ויבואר, דהנה כבר נעמדו חז"ל בספרא [תזריע פרשתא דנגעים א ה- ו] ובגמרא נדה [כז:]: על הדקדוק הראשון שפתחנו בו, למה כתבה התורה "וילדה זכר" תמורת "וילדה בן", וז"ל: "אשה כי תזריע וילדה זכר. מה תלמוד לומר, לפי שנאמר 'וטמאה שבעת ימים וביום השמיני ימול' שומע אני ביוצא חי שהוא מטמא את אמו טומאת לידה, מנין ליוצא מת שיטמא את אמו טומאת לידה. וכו', תלמוד לומר 'זכר' לרבות את המת. אין לי אלא בן תשעה. בן שמונה בן שבעה בן ששה בן חמשה מנין, תלמוד לומר 'וילדה זכר' - כל שתלד. אי 'וילדה' אין לי אלא הולד, מנין המפלת סנדל או שיליה ושפיר מרוקם והיוצא מחותך, תלמוד לומר 'כי תזריע וילדה' כל זרע שתלד", ע"כ.

הרי נתבאר מדרשתם שבדווקא כתבה התורה בלשון "זכר", להורות שלא רק לידת בן חי וחשוב נחשבת ללידה, אלא אף היולדת בן מת או מחותך וסנדל רח"ל שלפי ראות עינינו אין זה נקרא כלל לידה שהלא לא יצא מאומה מכל אותה השקעה, מכל מקום חידשה לנו התורה בכאן שאף לידה כזו נקראת וחשובה בשם לידה, ונטמאת האשה בטומאת לידה כאילו ילדה ולד בר קיימא בריא ושלם.

ודבר זה ללמדנו הוא בא שאף 'לידה' שנראה בה כביכול כאילו כל העמל לא נושא פירות, ולא הגיע כלל לידי תוצאה, ולעיתים חושב האדם שאם כן הוא מה בצע כלל במצוותי ומעשיי הלא לא מביאים כלל לתוצאות טובות אלא רק רעה פועל הוא ברצונו הטוב, וזה באה התורה להורות לנו שאל יאמר האדם כן, אלא כל 'לידה' שהיא, אף אם נולד הולד מת ונראה לעינינו הגשמיות כביכול לא יצא שום דבר מהמאמץ וההשקעה, אף 'לידה' כזו נקראת 'לידה' ואף בוולד מת זה יש את כל ענייני היולדת, כי אין מעשה של איש ישראל ששב ריקם, וכל פעולה ופעולה שעושה משפיעה, ומכל פעולה שעושה יש ריווח ותיקון לעולם, אף אם נראה בעיניו שאינו כן.

התקנה למול הנפלים – מחמת שהגיעו לתיקונם ויש להם תכלית

ולדרכנו בזה מובן מאוד מה שתיקנו רבותינו הגאונים למול אף את הנפלים והנולדים מתים קודם קבורתם, וכן נפסק בשולחן ערוך [יורה דעה סימן רסג סעיף ה.]. ובמפרשים [ראה ב"י ופרישה שם על הטור והשו"ע] כתבו לפרש הטעם שצריך למולו, שהוא משום חרפת הולד שלא ייקבר בערלתו שחרפה היא לו בתחיית המתים, ועוד טעמים נוספים על זה הדרך.

ולדרכיהם יוצא שאין ענין בגופו של הנפל למולו אלא הכל הוא בשביל תקנה צדדית שלא תהיה לו חרפה וכדו', אבל אין כאן חיוב מצד עצם הגברא. אמנם לדרכנו נראה לבאר שיש כאן תקנה לעצם הגברא כי כיון שכל פעולת איש ישראל מביאה תוצאות והשפעות ותיקון העולם, אם כן יש בו בולד זה, איזה שהוא תיקון בעולם, ולכשיקום בתחיית המתים, יהא כשאר אדם חי שמחויב במילה, ועל כן יש למולו מצד עצם הגברא ולא רק משום גנותו, ואף שלענינו נראה זה כאילו לא בא לשום תכלית ואין שום ענין בבואו פה בעולם כנפל מת, אבל האמת אינו כך אלא ודאי בא פה לעולם ותיקון מה שהיה צריך לתקן ולכך צריך למולו.

וביאור הדבר בזה הוא, כי מלך המשיח בעת שיקבץ את נדחי עמו ישראל, ותהיה תחיית המתים, בזה יגאל ויגרום לעליית כל פעולותיהם של בני ישראל, ויחיה את כל מה שזרעה ופעלה כנסת ישראל, ואף פעולות שאין בהם חיות כלל והרי הם כ'מתות' אף אותם יקבץ ברחמיו.

ולכך חיוב הוא בידנו למול אף את הנפלים, שכאמור בעת תחית המתים יתקנו ויתעלו כל מעשי פעולות בני ישראל, וממילא יבוא נפל זה לתיקונו ושוב יהיה חייב במצות מילה כשאר כל אדם מישראל, ולכך מחוייבים אנו למולו מצד עצם חיותו לעתיד לבוא, שיתקן ויהיה ככל איש ישראל.

ושוב הראוני בס"ד דברי מדרש אותיות דרבי עקיבא [אות א], וז"ל: "בכל יום ויום יושב מט"ס"ט"טון ג' שעות בשמי מרום, וכונס כל אותן הנשמות של עוברין שמתו במעי אמן, ושל יונקי שדים שמתו על שדי אמן, ושל תנוקות של בית רבן שמתו על חומשי תורה. ומביא אותן תחת כסא הכבוד, ומושיבן כתות חבורות חבורות ואגודות אגודות סביבות פניו, ומלמדן תורה וחכמה ואגדה ושמועה, ומסיים להם ספר תורה, שנאמר [ישעיה כח, ט] "את מי יורה דעה ואת מי יבין שמועה גמולי מחלב עתיקי משדים" ע"כ.

הרי שנוקט המדרש, דווקא אותם נשמות שנראה בעינינו כביכול שלא היה כל תכלית בבואם לעולם, ולא פעלו כלום בעצם ביאתם, כגון הנפלים, או שמתו על שדי אמן, או שמתו תינוקות ל"ע, שכולם זוכים לשבת תחת כסא הכבוד וכו', כמבואר במדרש.

ועל כרחק מוכח כמו שנתבאר שעשו תפקידם בעולם בעצם לידתם כנפלים ומתים, ואף שנראה בעינינו כביכול לא עשו הם מאומה, ולא פעלו והותירו אחריהם כלום, עם כל זאת מתוך אותו מעט שעושים, ובעצם מה שהגיעו לעולם, פעו הם את מה שהיו צריכים, והגיעו למקומם הראוי להם.

וכאמור אף את כל מעשי בני ישראל הנידחים יחיה מלך המשיח, ויגאל את כל התורה והמצוות שנדחו ונשבו בידי החיצוניים, ובתחית המתים בימות המשיח יהיה גם כן תחיה וקיום לכל מעשי בני ישראל, אף אלו שהיו בבחינת מתים, שאת כולם יחיה ויגאל המשיח בקבצו את נדחי עמו ישראל.

כל פעולה שעושה האדם אף אם אינו רואה את התוצאות יש בה ריוח

ומכאן נלמד שאין שום פעולה שעושים בני ישראל שאין לו תיקון ותכלית בעולם, ולכן אפילו 'וילדה זכר' – שמרבים ממנו לידת מתים ובעין פשוטה נראה שאין מזה שום תועלת וריוח ויכול אדם לחשוב שכל יגיעתו הלכה לריק, מכל מקום למדנו מן הפסוק שגם לידה זו נחשבת כלידה כי מעשיה מועילים ומביאים תיקון לעולם ולכך דינה כיוולדת לכל דבר וצריכה להיטהר מטומאת לידתה ולהביא קרבנותיה.

ונמצא יסוד גדול הנלמד מפרשתן; שכל פעולה טובה וכל מעשה ומחשבה לטובה שפועל ועושה איש ישראל, יש לזה עליה ותיקון ותכלית ברורה בעולם. ואף שאינו רואה בו שום ענין של תוצאה וריוח מכל מקום השפעתו קיימת בעולם.

אשה כי תזריע – אף במצב של זריעה ללא לידה גם כן נחשב כלידה

ובנתיב דרכנו יש לבאר מה שתמהנו בראשית דברנו מפני מה נאמרה כאן לשון 'הזרעה' הרי הכתוב לא מיירי אלא בענין טומאת היולדת, והיה לו לפסוק לומר "אשה כי תלד זכר", ומהו "אשה כי תזריע וילדה זכר".

אמנם לדרכנו מיושב, שהאריך הפסוק בכדי לבאר, שאף אדם העושה 'הזרעה' בעלמא ומתאמץ לעשות את מצוות הש"ת, אף שלא הבשילה הזרעה זו לכדי 'לידה' ולא הצליח בפועל לעשות ולהוציא פירות ממעשה שעשה או ממחשבתו הטובה אשר חשב, ונראה בעיניו כאילו בחינם טרח ויגע והלכו מעשיו לאיבוד, וזהו הדגש התורה, שאף על עצם ההזרעה והיגיעה, אף אם אינו רואה לבסוף פירות, מכל מקום נחשבים לו מעשיו

אלו, ואין יגיעה של איש ישראל שהולך לריק וכל יגיעה שלו מוציאה פירות אף אם אינו רואה כן בעיניו, והשי"ת סופר ומונה כל פסיעה או מחשבה והינד יד קל שעושה האדם, הכל בא בחשבון לפניו, ואין שום מעשה שהולך לאיבוד.

וזוהו שמאריך אאמו"ר צוקללה"ה בספה"ק חלקת יהושע לבאר פעמים רבות בגודל מעלת איש ישראל, שכל תנועה ותנועה וכל פסיעה או דיבור של איש ישראל ואפילו מילה אחת, יש לה השפעה עצומה על העולם.

והביאור בזה הוא כדברנו, שאין שום פעולה קטנה או גדולה שעושה איש ישראל לכבוד השי"ת שהולכת לאיבוד, וזהו שייסדה לנו התורה בכאן, שכל הזרעה שזורע איש ישראל בהכרח יצמח ממנה פירות טובים, ואף אם אינו רואה את הפירות בעיניו, חייב הוא להאמין בכך שאין שום פעולה שלו שהולכת לריק. ואף אותם הפעולות שנעשו שלא כהוגן, אף אותם יתקן המשיח ויעלם למקומם הראוי.

וזוהו שדרשו חז"ל [סוכה כא:]: מן הפסוק [תהילים א, ג] "ועלהו לא יבול" ששיחת תלמידי חכמים צריכה לימוד, כי אי אפשר שידברו ביניהם ולא יצא מזה לימוד ותיקון והשפעה כלשהי על העולם, ולכן כל דיבוריהם ומעשיהם צריכין לימוד ויש מהם תוצאה. ולהנתבאר אין זה אמור רק בתלמידי חכמים, אלא כל שיחה לטובה וכל תנועה לטובה שעושה איש ישראל יש מזה השפעה ותיקון לעולם.

ביאור הפסוק 'אשה כי תזריע וילדה זכר'

ובזה יתפרש הכתוב באופן זה; 'אשה' - מרמז על כנסת ישראל, 'כי תזריע' - שיעשו רק הזרעה, אזי 'וילדה זכר' - בודאי שמעשיהם ישפיעו ותהיה בסוף לידה, ואף אם לא יראו הריוח כי היא 'זכר' מת ולא 'בן' חי ואין מבינים ואין יודעים בשביל מה עשה ה' ככה שכל ההשקעה ירדה לטמיון ואינו רואה שום מעלה ושום חיות בהזרעתו זו, מכל מקום הרי זה נחשב ללידה, כי מעשיו גרמו לתיקון כלשהו בעולם, ואף אם אין זה נראה בעיניו, לעתיד לבוא יבואו כל מצוות אלו על תיקונם ומעמדם.

אף על המעשים שנעשו מבלי משים יהיה תיקון

ולא עוד אלא גם נלמד מכאן שאף אם עשה אדם פעולה כלשהי בטעות או בשוגג, גם הזרעה כזו, בסוף היא לה תיקון ולידה. וזה 'אשה כי תזריע' - מכל מקום, כי כנסת ישראל בכל מעשה שעושה ובכל הזרעה שמשקיעה עצמה, אזי מוכרח שיהא מזה תוצאה, ואפילו בהזרעות והשקעות בשוגג ובטעות, בסוף יצא מכולם תיקון כלשהוא.

ודבר זה הרי יש ללמוד מחטאי בני ישראל בשוגג שמחוייבים להביא עליהם קרבן חטאת. ואם כן הלא מרובה מדה טובה שאם על חטא אף שהיה בשוגג מחוייבים בקרבן לתקן את הפגם שנעשה על ידי חטא זה, קל וחומר על כל פעולה וקיום ועשייה של בני ישראל בשוגג סתם בלי כוונה, הלא בודאי יביא לתוצאות נשגבות.

העולה מדברנו שמעשי איש ישראל ופעולותיו לטובה בכל מצב שהם יש בהם בחינת 'לידה' ותוצאה, ואף שנראה בעיניו שלא פעל מאומה על ידי מעשיו, והביא רק 'זכר' מת לעולם, ולא פירות חיים, ידע ויפנים שאף פעולות אלו יש בהם פירות, ואף שנראה בעיניו כמעשה מת ויבש בעלמא, אף זה מוציא פירות, ואף מעשים אלו שאין בכוחם להוציא פירות בעולם הזה, מכל מקום לעתיד לבוא יקובצו כל אותם המעשים הרעים ויתוקנו ואז בודאי יבהיקו באור יקרות וקיפאון ויעשו פירות ופירי פירות, ואז יזכה לראות בעין כמה גדול כח מעשיו.

ב

אף למעשי בני ישראל הטמאים יש תיקון

אף לעבירות בני ישראל יהיה תיקון לעתיד לבוא - ויש בהם בעצמם תכלית

ועתה נתנה ראש ונשובה לבאר את התמיהה האחרונה שנשארה לנו ביישוב אלו הפסוקים של טומאת הלידה, שקושיא גדולה שאלנו שם על כל עניינה של טומאה זו, מפני מה טמאה היולדת, הלא מפתח הלידה נמצא בידי יתברך שהוא מקור הברכה והטהרה, וכיצד ייתכן שמפתח הטהרה מביא לידי טומאה. [ויש בזה כמה תירוצים על פי פשט ונבוא בזאת לבאר על פי דרכנו].

והנראה בזה לפי דרכנו הנ"ל, שבאה כאן התורה להורות על ענין נוסף, שלא זו בלבד שכל מצוה ומעשה 'הזרעה' של איש ישראל יש בו פירות, ויתוקן לעתיד לבוא, אלא יתרה מכך אף מעשי עבירות שממלאים את האדם ואת העולם בטומאה, אף בהם יש תכלית ותיקון ואף הם יתוקנו לעתיד לבוא, ואף אם אין בהם בעצמם תכלית, עצם הטהרה שבאה לאחריהם זהו תכליתם, ובכך מתוקנים אף מעשים אלו.

והביאור בזה, שהרי כידוע החטאים שעושים בני ישראל אינם מכוחם שלהם, אלא הוא מחמת מה שהשי"ת נתן בהם שיקרה כן כפעולת העבירה רח"ל, ואם כן מוכרח מזה שיש בתוך פנימיות מעשה זה איזה ניצוץ קדוש שעל ידו יהא תיקון ועלייה גם למעשה זה.

כי הלא זהו סגולתם של בני ישראל שבכל מעשה ומעשה שעושים יש בהם כוחות למעלה מדרך הטבע, וביכולתם לשדד מערכות העולם, וזהו השפעתם מחמת עצם עצמיותם ושורש נשמתם שמתחת כסא הכבוד נאצלה. ומעתה כיון שכן שהשפעת מעשיהם הוא בגלל עצם מקור נשמתם ולא רק מחמת תוצאות מעשיהם, אם כן ברור שאף מעשיהם שאינם טהורים כל צרכם, אף הם מביאים השפעה כל שהיא לעולם, אם על ידי עצם המעשה, ואם על ידי החרטה שתבוא אחרי המעשה וכאשר יבואר לפננו אי"ה.

טומאת היולדת - רמז לכך שאף המעשים הטמאים גם הם יש בהם לידה ופירות

וזהו כוונת התורה 'אשה כי תזריע' שכפי שביארנו בא זה לרמז על כל הזרעות ופעולות של כנסת ישראל שלכולם יש עליה ותיקון 'וילדה זכר' אף אם אינו חי והרי הוא כמת ויבש, אף להזרעה זו יש פירות, ותבוא לידי תיקונה לעתיד לבוא, ומוסיפה התורה 'וטמאה' אפילו שכנסת ישראל טימאה את עצמה בעולם הזה ופגמיו, מכל מקום יש לה טהרה אחר כך, כי כל מעשיה יש להם תיקון ותכלית בעולם ואפילו פגמיהם הרעים יעלו לתיקונם ויקובצו כל הניצוצות מבין הגויים.

ומלמדנו קרא דאדרבה לא להוסיף טומאה בא, אלא להביאם לטהרתם ותיקונם אחר כך - היא מטהרתו. דהיינו שגם לידות כאלו שאדם עשה אותם טמאים ותוצאות מעשיו שהביאו רח"ל טומאה לעולם, או שגרם שמעשיו נעשו באופן לא נכון בבחינת מעשים מתים - כמו ולד הנולד מת - לכולם יש עלייה ותיקון ותכלית בעולם שיוכל להיות לאדם עלייה על ידיהם.

אף תפילה שהיא בבחינת 'ויפתוהו בפיהם' יש לה תיקון על ידי תפילת הציבור

ויש להביא ראיה לזה מהגמ' בתענית [ח]. "אמר רבי אמי, אין תפלתו של אדם נשמעת, אלא אם כן משים נפשו בכפו. שנאמר [איכה ג, מא] 'נשא לבבנו אל כפים'. איני, והא אוקים שמואל אמורא עליה ודרש [תהילים עח, לו - לח] 'ויפתוהו בפיהם ובלשונם יכזבו לו ולבם לא נכון עמו ולא נאמנו בבריתו', ואף על פי כן 'והוא רחום יכפר עון וגו''. לא קשיא כאן ביחיד כאן בצבור", ע"כ. ונמצא שכיון שמתפלל אדם עם הציבור אזי אף יפתוהו בפיהם ובלשונם יכזבו וכו', מכל מקום מתקבלת תפילתו ומתכפרים עוונותיו.

הרי לנו שאף לתפילה כזו שבפני עצמה אינה מתקבלת, מכל מקום כאשר נאמרת בציבור, יש לה תיקון ועלייה ומקבל אותה השי"ת, ואם כן הוא הדין שיהיה תיקון לכל מעשי ישראל וקיום תורה ומצוות שלהם בימות המשיח. ואם מצאנו כאן שאף תפלה גרועה ח"ו יש לה תיקון, א"כ בוודאי שקיום תורה ומצוות וכו' אפילו כשלא נעשו בשלמות ובהידור בוודאי שייך שיהיה להם תיקון לימות המשיח.

לכל מעשה ומעשה יש תיקון על ידי הצדיקים שבדור

ועד זאת צריך האדם לדעת, שיש עליה ותיקון לכל מעשיו אף לאותם שעושה שלא כהוגן וללא כוונה ראויה, על ידי הצדיקים שבדור, שכבר כתבו בזה בספה"ק שישנם בכל דור ודור צדיקים שמעלים את התורה והתפילות של בני ישראל שקימו שלא כהוגן, ואם כן נמצא שאף אותם המעשים שלא קיים כדבעי, אף להם יש עליה ותיקון על ידי הצדיק, ואינם שבים ריקם.

ולכן אף אם נמצא האדם במצב שאינו יכול לקיים את המצוות אם חשק ורצון ועם כוונת הלב, מכל מקום יקיים את המצוה, וידע נאמנה שאיך שלא יקיימה, יש בהם תועלת ותכלית ומשפיעה שפע רב בעולם, וסופה לבוא לתיקונה הראוי.

סוף דבר נשמע ונתברר גודל סגולתם ועלייתם ותיקונם של בני ישראל מכל מצב ואפילו בהיותם במצב נמוך וירוד, יש להם ולמעשיהם תיקון ועלייה תמיד כי לא ידח ממנו נדח.

וכן כתב אאמו"ר זצוקללה"ה בספה"ק חלקת יהושע [מצורע, דף נא: טור א' ד"ה זאת בתוך הדברים], וזל"ק: "להבין דהנה לפעמים בא היצר בטענה שלא יוכל לתקן שהרבה פגם, אך באמת אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו, [ע"ז ג.] ובתנועה קלה יכול לתקן. וזה ששאל משה רבינו ע"ה באיזה זכות [ראויין ישראל שיעשה להם נס להוציאם ממצרים] [רש"י פר' שמות ג, יא] דהיינו איך באפשרות יכולים לתקן [אך] [אף] שנשקעו במ"ט שערי טומאה והשיב לו השי"ת "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלוקים על ההר הזה" [פר' שמות], לרמז שברגע ביציאת מצרים יכולים לבוא למדרגת האבות", עכל"ק.

והיוצא מדברי קדשו שהקב"ה אמר למשה רבינו ע"ה שיש בכוחות וסגולות בני ישראל הכח לצאת ברגע אחד ממ"ט שערי טומאה דהיינו משאול תחתית, ומיד באותו הרגע להתעלות כל כך גבוה שלא רק לצאת מטומאה נוראה שנשקע בה אלא אף להתרומם לעבוד השי"ת במתן תורה על הר סיני שאז בלא ידוע מחז"ל שנתרוממו בני ישראל לדרגת מלאכים ממש ומעלתם הייתה גבוהה מאוד ואכמל"ב.

ועכ"פ נמצא שזו מעלתם וסגולתם של ישראל שמכל צרותם יש להם חזוק ועלייה וכל פעולותיהם ומעשיהם ותנועותיהם – לכולם יש תכלית ותיקון ויכולים להתעלות ברגע אחד.

וביותר כתב בספה"ק נועם אלימלך זצוקללה"ה בפרשת מצורע [ד"ה ועוד איתא] שבעלי התשובה הם מעלים את עבודת הצדיקים, וזל"ק: "ועוד איתא בגמרא [ברכות לד:]: 'במקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורין יכולין לעמוד'. ונראה לתת טוב טעם לדבר דהנה האדם ההולך בעבודתו יתברך צריך לדקדק על עצמו במאד מאד שלא יבא לו שום פניה וגדלות בעבודתו יתברך שמו דהיינו בעסק התורה או תפלה כי אם ח"ו יבא לו איזה פניה אזי העבדות הזה אינו עולה למעלה.

אך כשאדם רשע עושה תשובה על עוונותיו הגדולים דהיינו ח"ו גזל ועריות ושאר עבירות כי אין לך דבר שעומד בפני התשובה, וכשעושה תשובה גמורה באמת ובתמים אז מעלה גם כן התפלות של הצדיק שנפלו לו פניות בהם, ולזה במקום שבעלי תשובה עומדים כו' כי הבעלי תשובה במדריגה גדולה יותר מהצדיק שמעלה גם כן תפלתו והתורות של הצדיק כנ"ל.

וזהו 'זאת תהיה תורת המצורע', פירוש תורת המצורע שהוא הבעל תשובה המוציא רע כשיתקן ויעשה תשובה שלימה אז יפעול שתהיה תורתו תועלת להשכינה שנקראת זאת כידוע שמעלה את השכינה ליחדה עם קודשא ברוך הוא ומפרש הכתוב מהיכן זוכה למדה זאת ומפרש מחמת 'הובא אל הכהן, כנ"ל שמביא ומעלה תפלת הצדיקים שהיו מונחים למטה מחמת הפניות שהיו להם ומעלה אותם למעלה למעלה", עכל"ק.

ודברים נוראים נשנו כאן, שאותו איש נמוך שעשה עבירות וחטאים גדולים כגזל ועריות הוא מעלה ועוזר לצדיקים גדולים שעשו פניות קלות כחוט השערה בעבודתם שעבדו את השי"ת במעלה גבוהה ודקדוק רב, והוא דבר נורא שדוקא על ידי החוטא הזה, יצליח הצדיק לחזור בתשובתו.

והטעם בזה יש לבאר, שכיון שעושה אדם תשובה בלב נשבר מאוד כי יודע ר"ל באמת מרת נפשו העגומה שפגם ועשה עבירות חמורות, לכן מצליח להשפיע מאוד מאוד. מה שאין כן הצדיק הגדול שעשה רק עבירות קלות בפניות בתפלתו מעט, אינו שובר נפשו כראוי בשלמות על חטאו ההוא כי יותר בקל שיפול לו פניה על גודל המצוה שעשה ואינו מתחרט כראוי על חטאו, ולכן גורם דוקא האדם השפל והחוטא להתעלות תשובת ותפלות הצדיקים.

ואתה תחזה רום מעלת קדושת איש הישראלי שצריכים הצדיקים להגיע לאותם אנשים נמוכים שיעשו תשובה כראוי והם יעזרו ויעלו את תפלות הצדיקים לעולמות העליונים.

והיוצא לימוד הלכה למעשה שיש ליקח מפרשה זו. הערך הרב שיש לכל מעשה פעולת איש ישראל בכל תחום ובכל עת ואפילו בדברי חולין, ואפילו השתדלויות והשקעות מתות ויבשות שאין רואה מהם שום תועלת, ידע ברור שהם משפיעים מאוד בעולם ויש להם תיקון ותכלית ובסוף תהיה להם עליה.

וחלילה שיאמר האדם 'מה ערכי ומה שוויי, הלא אני כלי ריק מלא פגמים ומשוקע בגשמיות בלי כוונות טובות ומצוותי ריקים מאהבה ויראה ורחוק אני משלמות, ובוודאי מעשי אין מתקבלים במרום'. אך זה הוא פיתויי

היצר, כי באמת כל פעולה קטנה של איש ישראל רמה וגבוהה היא עד למאוד ואף שאין רואים ואין מבינים מעלתה ותיקונה, אבל לעתיד לבוא יראו כל חיותם וסגולתם של מעשינו.

ובזה תתפרש הגמ' **בברכות** [ו:]: על 'דברים שעומדים ברומו של עולם ובני אדם מזלזלין בהם', - שעצם זלזול במעשיהם הוא גופא דבר העומד ברומו של עולם, וצריך ליזהר ולידע מעלת מעשיו.

ובפרט כשאנחנו עדיין בחיים חיותינו, ויש לנו הזדמנות עוד להשפיע פועלים חיים ומלאים מצוות לשם שמיים בכוונה יתירה ויתר עוז, שבוודאי עלינו לידע ולהתחזק שכל דבר קטן שיוסיף וירבה בעבודת השי"ת, יהא בכוחה להגביר חיילים בכל העולמות ומשפיעה אורות עליונים ותיקונים רמים ונשגבים על כל העולם.

ויעזור השי"ת שנזכה לזמן שיגאל מלך המשיח את כל בני ישראל ואת כל פעולותיהם וסגולותיהם ויקבץ נדחים ונפזרים מבין הגויים ויחיה המתים ויראו לעין כל חיותם וסגולתם, במהרה בימנו אמן.

לקבלת הגליון מידי שבוע למייל שילחו מייל לכתובת M0732951213@gmail.com